

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön július 9^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul: postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Az elhagyott vár.

(Novella.)

Csaknem végére értünk utazásunknak, midőn a' Karpatok tövénél Galliczia és magyar ország közti határvonalon voltunk. Előtünk az óriási hegység hosszú hamvas falként huzódék-el; minél közelebb értünk ahhoz, annál nyájasabb lön az egész vidék, 's midőn nyugot felé az ég mindinkább kiderült, az erdős tetők viruló csucsai igen barátságosan fekvének előttünk. Jobbra az ország uttól valamely régi vár látszott, mellynek sűrű lombok közül felemelkedő tornya a' szemet magára voná, 's igen természetes, hogy forspontostomtól a' várnak nevét kérdezém. „Ez az elhagyott vár — lön a' felelet — de urát tulajdonképpen hogy hívják, nem tudom; mondják, igen különös ember lehet, mert egészen egyedül lakik ott fenn, soha a' völgybe le nem jó, vagy legfőlebb is éjjel 's ködös időben. Én felőle igen keveset mondhatok; de az emberek közönségesen úgy tartják, hogy, uram bocsásd bünömet! az ő—gel tart, 's arany csináló: mások azonban azt hiszik, hogy jó ember, ki a' szegényen segít; de én soha se láttam, hogy még valakinek valamit adott volna.“

Leányomat ezen adatok igen érdeklék, 's kérésére tovább kérdezősködém. A' kocsis majd feleletet adott, majd csak vállát vonítá, ha jobb tudósítást nem adhatott. Mi elfeledtük, hogy ezen ember nem beszélgetésre volt velünk, 's így történt, hogy kérdéseink mellett lovairól elfelejtkezett. Az ut itt éppen igen rossz volt; egyik kerék kivágott a' kátyúból, 's valamely fának kiálló gyökeréhez ütődván faralni kezdett. A' kocsis néhány hatalmas ostorcsapással menekedhetni remélt, de már késő volt. Néhány ide-oda lóbálások után a' kocsi feldült, 's a' megijedt lovak minket még néhány lépésre elhurczoltak.

Kevés percz mulva helyre állottunk, 's nekem első gondom volt leányom után látni. Hálát adtam magamban a' sorsnak, midőn őt legott felkelni láttam halaványon ugyan, de sérelem nélkül. Most csak szegény kocsisunkat kelle vigasztalnom, ki csaknem kétségbeesve mindenre esküvék, hogy egész életében soha fel nem fordult még,

noha e' rossz uton már husz esztendeje járogtat. Én megígérém neki, hogy minden kárpótlást magamra vállallok, mi őt legott megnyugtató. Eddig még ön magamra nem is gondoltam; de most egyszerre szurós fájdalmat érzék bal vállamban, 's ez annyira nevedekett, hogy végre eszméletemet elvesztve a' földre rogytam.

Mire magamhoz tértem; több földmivelőtől látám magamat körül véve, kiket szerencsétlenségünk vonzott ide. Szegény Zsófiám aggódva tartta karjain, de bizonyossá tevém, hogy magamat ismét egészen jól érzem. Azonban nem kis aggodalomban valánk; az éj beköszönte, 's utazásunk mai célja még jó tova volt; a' szomszédságban semmi szállást nem találhattunk, 's kocsink nyomorult állapotban a' földön hevert. Azonban kellett valamit végeznünk, 's így elhatároztuk, hogy „az elhagyott várba“ megyünk. — „Mit gondoltok földik! ad-e majd szállást ott fenn azon ur?“ kérdém a' körülállókat. — „,,Igen — szólla az egyik. — Nem — mondá a' másik. — Próbálni kellene““ vélekedének mindnyájan. — „Legyen meg — mondám — 's most fogjunk hozzá atyafiak; állítsuk lábra e' kocsit!“ — Húsz erős kar hozzá látott, 's egy óra negyed mulva kocsink jó formán elkészülve állott. A' fuvaros ismét befogott, 's mi Isten nevében a' várba vezető meredek utnak tartottunk. Fél óra mulva fenn egy téres helyen álltunk a' nagy vasrostélos kapu előtt. A' kocsis leszállt, 's hangos szóval kére bebocsáttatást; de sokáig hasztalan. Kevés idő mulva ismét előlről kezdé, de mind hijába. Végre mindketten elkezdünk kiáltozni, én és a' kocsis. Erre két bozontos nagy eb hallatá magát a' hátszó udvaron, de embert nem leheté látni. Most valamelly vonó csengetyü akadt kezembe, 's azt minden erőmből rángatám. „Végre csak még is ki kell nyitniok“ gondolá a' fuvaros; de a' kutya-ugatást kivéve mély csend uralkodék. Sokára gyertyavilág közeledék, 's valamelly hang kérdeze, mit akarnánk. Mi kérelmünket előterjesztettük, t. i. engedtetnék-meg, hogy itt hálhassunk. — „Ide senki se jöhet-be“ volta a' rövid válasz, 's ezzel a' lámpa-vivő megfordulván el akara hagyni. „,,Csak egy pillanatig jó barátom““ kérék őt, 's elbeszélém neki egész szerencsétlenségünket. De a' leghatalmasb szószólló alkalmasint a' fényes tallér volt, melyet a' rostélon át kezébe nyomtam. A' ficzkó meglekinté a' nemes érczet lámpája világánál, 's e' vigasztaló szókkal távozott: „Várjon az ur, majd mindjárt megkérdem uramat.“

Ismét fél óra mult-el, melly nekünk igen hosszúnak tetszék; végre több szóváltásokat hallánk, 's a' többek közt: hogy be szabad jönnünk. A' vas rostél nagy ügygyel bajjal kinyitvatott, 's kocsink az udvarra csörtetett. Valamelly igen komoly tekintetű cseléd, de kinek magaviselete egy igen előkelő háznak szolgájára

mutatott, egy nagy fűttetlen, látszólag sokáig lakó nélkül állott terembe vezetett minket addig, míg részünkre néhány szoba helyre hozattatnék. Kértem őt, mentene-ki uránál e' háborgatásunkért. Ő mélyen meghajtá magát, de semmit se felelt szavamra. Kevés idő múlva ismét megjelent, hogy szobánkba vezessen. — „A' báró — mondá — igen sajnálja, hogy önnek személyesen nem udvarolhat; de nekem kedves kötelességemül tette, hogy önnek minden kívánságait teljesítem. Sebészt hozni még ma, távulságunk miatt, lehetetlen, de korán el fog lovagolni holnap reggel egy lovász a' legközelebbi helységbe.“

Midőn leányommal magunkra voltunk, megtekintettük a' terem közelebről. Ez igen régiesen volt butorozva; nagy tükrök, megaranyzott ablakok, 's tetemes üveg lüszterek; a' falszőnyegeken Telemach volt lerajzolva Kalypso szigetében. A' kandallóban pedig nyájas tűz pattogott, mi nekünk igen jól esett.

Nem győztem eléggé csudálni leányom állhatatosságát szerencsétlen esetünk óta; nagy ifúsága 's tapasztalatlansága ellenére is olly lelki jelenlétet bizonyít be, melly engem csudálkozásra birt. Semmi panaszt, semmi éretlen aggodalmat nem mutatott; csak egyedül végettem nyugtalankodék. — „Kedves Zsófiám — kezdém enyelegve — — ime itt felséges kalandunk lehet, olly forma, millyent gyakran románokban olvasánk, 's úgy gondolom, még sokszor fogunk ezen elhagyott várra vissza gondolni.“ — „Nekem mindegy — viszonzá Zsófia — csak egyszer karod gyógyuljon-meg.“ — „Mindenből, mit itt látok, azt kell következtetnem, hogy itt egykor sokkal élénkebb volt minden, mint most — folytatám beszédemet. — A' fényűzés itt ugyan jóformán régies divatú; de a' várnak komoly külsejével még is felette ellenkezésben áll. Régi bútorok reám még inkább hatnak, mint régi épületek; mivel egészen vissza visznek apáink házi életökbe. E' szobában, melly látszólag régóta áll már lakatlan, alkalmasint sok innepi vendégség tartatott, 's bizonyosan örömet okozunk e' személyeknek, kiket itt festve látsz. Nézdse ama Nymphát ott, ki azon kis madarkákat hálóba iparkodik csalni, milly bizodalmasan tekint reánk, 's ujját ajkára teszi, mintha kérne, hogy ne sokat lármázzunk. Ama kép ott hátul alkalmasint a' mostani bárónak ős anyja volt. E' pompás öltözet, e' hajporos fűrtök, e' világos-veres corsett nyilván mutatják, hogy az asszonyosság valamikor szerette a' világot; bizonyára csóválja fejét unokája különczkódései felett, hogy mindent így megváltoztatott.“ — Enyelgéseim csak gyenge mosolygást csalának leányom ajkaira. A' cseléd megjelent ez alatt, 's vacsorára hívott. Zsófia kétkedő tekintet vete reám; de én karját megfogván az elővilágító cseléd után indultam.

Az ebédlőben olly vacsorát találtunk, melyet illy rövid időre valóban jelesnek lehetett mondani. Bármilly rosszul éreztem is magamat, iparkodtam, mennyire lehetett, leányom előtt vidámnak látszani, hogy neki kedvet szerezzek az evésre, 's örömmel tapasztalám, hogy derült kedvem őt egészen felvidámitá. Midőn az ebédlőt elhagyni akartuk, valamelly éltes, régiesen öltözött asszony jelent-meg magát ajálván, hogy leányomat a' levetkezésnél segítse, 's őt hálószobájába kísérje. De Zsófia, ki magát még nem igen érzé otthonosnak e' házban, sürgetve kért, hogy az éjt ágyam mellett levetkezetlen tölthesse. Én természetesnek találám, hogy körülem akart maradni. A' szolga tehát engem levetkeztetvén ágyamba segített. Karom ez alatt felette megdagadt, 's én rosszabbul valék, mint azt leányommal észrevétetém.

Éjfél már elmúlt volt, mire ágyba kerültem, 's én kényelmesen fekvém egy nagy zöld selyem damask - függönyös fedeles nyoszolóban. Mellettem Zsófia nagy karszékekben ült viganójába burkolva magát. A' szobát csak gyengén világítá-meg az éji mécsnek kis világa, 's mi még darab ideig beszélgettünk mai kalandunkról: de nem sokára eszre vevén, hogy leányomnak nyugalomra van szüksége, tettetém magamat, mitha aludnám. Zsófia nem sokára felállott, fölém hajolt vizsgálván, ha valjon alszom-e; 's miután e' felől meggyőződött, ismét visszaült székebe, és szelid álm karjaiba szenderült. Én aludni sokáig nem tudtam. Sebláz kezde gyötörni, 's csak nyugalmasan alvó leányom tekintete öntött némi nyugalmat belém; végre magam is elaludtam.

Már egészen világos volt, mire felébredtem. Telemach és Kallypso nyájasabban tekintének reám, mint tegnap; magamat is sokkal jobban érzém. Végre felébredt Zsófia is, ki olly mélyen aludt, hogy felébredésének első pillanatiban nem is tudá, hol volna; 's midőn visszaeszmélt, önmagára haragudott, hogy virasztói tisztét olly rosszul teljesíté. Nem sokára a' sebész is megjelent, megvizsgálá bajomat, 's úgy lelte, hogy váll-lapoczkámat kificzamitám. Beigazitása nem történt fájdalom nélkül; de a' vigasztaló bizonyítás, hogy semmi se tört-el, 's nem sokára felgyógyulásomat remélhetem, mind engem, mind Zsófiát tökélyesen megnyugtató.

Eltávozván a' sebész kinyitottuk ablakainkat: a' várkastél homlokfala igen téres vala; közepett az erkely és számos ablakai mind be voltak táblákkal rakva. A' hegy felé különféle dombterületekben a' nagy kert huzódék-el. Ezen utóbbi régi francia stílusban 's tiszta- és puszpángfából faragott alakokkal kiczifrázva levén több szökőkutakkal és némelly szép oszlopzatokkal ajálkozott. Jobbra a' kilátás még terjedtebb volt; 's itt zöld dombokat, mezőket és

szántóföldeket lehetne látni egészen Galliczia határáig. A' tegnapi cseléd megjelent, 's urasága nevében hogylétemet kérdeztén egyszermind meghívott mind addig szabadon itt mulatásunkra, meddig csak tetszeni fog. Dél felé megjelent Martha leányasszony — így nevezék a' várban azon asszonyszemélyt, ki tegnap leányomnak szolgálatjára kívánt lenni — és Zsófiát sétálásra hívá a' várkertbe. Magam is biztatám Zsófiát, gondolván, hogy a' szabad levegő nem fogna neki ártani 's egy uttal rejtvényes gazdánk felől is valamit bővebben kitudhat. Csak néhány óra mulva tért vissza leányom, 's igen dicsérte vezetőjének bánását, ki minden módot elő keresett Zsófia mulattatására. — Martha neki sokat beszélt az uri ház egykori fényéről; de minden kérdés elől kitért, melly a' vár mostani birtokosa végett hozzá intéztetett.

Ebéd után Zsófia a' szobák egyikében egy fortepianót fedezett-fel. Kinyitá, hogy rajta játszó; de a' huroknak fele lepattogva, 's az egész igen rozzant állapotban volt; még is darab ideig mulatott rajta. A' hangok hosszan elhangzának a' vár pusztá tornáczaiban, 's legott itt volt a' cselédség az ajtón hallgatózni; mert ki tudja, mióta nem hallának muzsikát. Én Zsófia vigyázatalanságán megháborodám. 's már gondoltam, hogy a' nyugodalmában olly sokféleképp háborgatott báro küldi-fel őket a' lármát eltiltani, mellyet e' hangszer okozott: 's azért nem kevéssé csudálkoztam, midőn az inas belépvén jelenté, hogy alól a' földszinti teremben egy jobb hangszer volna, 's ha leányom nem restelné a' fáradságot, oda is szabadon lemehetne. Zsófia e' meghívást el nem fogadá. Azonban éltünk az alkalommal, 's őt kértük, hogy egyéb módokat mutatna, mellyekkel unalmunkat üzhethénk; mivel kénytelenek leszünk még több napig itt maradni, míg karom meggyógyulhatna. Más nap több rendbeli könyveket hozott, 's leányom számára rajzeszközöket. Zsófia ez alatt Martha leányasszonynyal is közelebbi ismeretséget kötött.

Délután egyedül voltam szobámban; midőn egyszerre vidám zajongás és hangos kacaj hata füleimbe, mi az itt közönségesen uralkodó nagy csenddel igen furcsa ellenkezésben állott. Nem sokára ezután nevetve jött-fel Zsófia, 's elbeszélé, hogy Martha leányasszony őt megkérte volt a' fortepianón játszani. A' cselédséget a' muzsika hangja egybecsödité, 's a' kertész csak hamar egyik szolgálót tánczra kapá. Később az öreg szolga nem állhatott ellen, hogy Marthát is egy lejtőre fel ne kérje. Midőn a' táncz legjobb forgásban volt, az utóbbik fejkötőjét elveszté, ni mindnyájoknak nagy kaczagásra adott okot, Zsófia pedig hamar felszaladt, hogy mindezeket nekem elmondhassa. Én megtiltám neki, hogy többé illy háborgást ne okozzon; ő ellenben bizonyossá tett Martha leány-

asszony azon erősítése felől, hogy a' báro ur éppen nem gondol vele, ha a' várban kissé vidorabb zaj uralkodnék; mi nekem azonban nem igen tetszett valószínűnek. *(Folytatás következik.)*

TERMÉSZET-TUDOMÁNY'S TÖRTÉNET.

Uj tudomány. Ezen tudomány abban állna, hogy egy vagy több hajónak elérézését előre lehessen megmondani, még mielőtt a' látkörön feltűnik. Bizonyos *Bottineau*-t tartják e' tudomány feltalálójának *Isle de France* szigetén, ki azt már a' mult század 70—80-ik éveiben haszonnal űzte. Nevezetes, hogy *Dumont d'Urville*, ki utazásában az *Astrolabium* hajón újra tudósít ezen tudományról, vagy jobban szólván mesterségről, azt mint másod-látást (*second sight*) állítja elő, 's hogy a' jóslató az ismét angol kormány alá esett *Isle de France* szigetén van. *D'Urville* ur tudósításai következők:

„*Isle de France* szigetén meglátogatott engem *Faillafé* ur, ki állítólag azon tulajdonsággal bír, hogy valamely közeledő hajó érkezését a' felhőkből kiolvassa, és pedig két-három nappal korábban. Örültem illy férjfiú ismeretségén, 's nem sokára a' neki sajátos tudományára — melly *Nauskopie* név alatt ismertetik itt — intézém a' beszédet. Midőn e' felőli kétségeimet hallaná, egész komolysággal állítá, hogy több személy is birhat e' tulajdonsággal, de az egész szigeten ő most egyedül az, ki vele bír. Ő már 30 év óta van beavatva titkaiba, 's eszreveszi a' hajókat 200—500 mértföldnyiről, midőn szabad szemmel 's látócsóvel legfőlebb 60—100 mértföldről vehetni észre.

A' hajónak alakja az égen valamely barna homályos felhőben képezi magát, de igen gyenge vonásokkal 's a' látkörrel párvonalos irányban. Néha 1, 2 vagy 3 fokot (*gradus*) foglal-el a' szerint, mint a' hajó közelebb vagy messzebb van, 's bizonyos különösségek által az alakon még azt is ki lehet venni, mellyik hajósereghez tartozik, minők vitorláji, 's merre veszi irányát. Mihelyt pedig a' hajó a' látkörön megjelen, amaz árnyék-alak eltűnik.

Faillafé ur fiatalabb korában hajóseregbeli zászlótartó levén a' francia *republica* alatt, a' tisztes „czopfot“ 's a' convent ruházatját maig is megtartá. *Decaen* general őt signaldirektori tisztségbe helyezé, 's innét 1800 frank nyugpénzt húz a' kormánytól; e' mellett *Bathurst* csatornának is kormányzója, 's ettől 25 piastere jár. Ezen szük jövedelemből igen számos családot nevel. *Ris*, kenyér, és vizen kívül mivel sem él. Állítja, hogy igen kevés *nauskopok* vannak a' világon; azonban soha tudományát semmi *mysticismussal* vagy *cselszövényes* ideákkal nem szövi össze.“

Eddig *d'Urville* ur, ki ama kis felhőben általában semmit se vehetett észre, mellyet neki *Faillafé* mutatott, 's azért igen kétségeskedett. Azonban találkozott még a' szigeten egy asszonyi *nauskop* is, *Madame Dufailly*, a' fennemlitett *Bottineau* tanítványa, 's bizonyos *Demoiselle Ribourdin*, de ez nem szemmel látó *nauskop* vala. Mind ezen körülmények arra határozzák *d'Urville* urat, hogy az egészet a' *magnetismus* csudáji közé sorozza, mellyekre keveset látszik építeni említett *d'Urville* ur.

K Ü L Ö N F É L E.

Mondókák Egerből. 4) Az igaz szerelem nagyobb lángragyulad a' távulban. Nem vagyunk-e tehát szerelmünk idóljával szívnünkben ugy, mint a' fiatal férj koros feleségével? — „minél távulabb, annál kedvesebb.“

5) A' „ritkaságok gyűjteménye“ emlékezik egy magyar jószágigazgatóról, ki földes urával elhitetheti, hogy jobbágyai is emberek: és egy gazdatisztról, ki csinyai és ravaszsága miatt a' szolgálatból elűzetik, noha szép felesége van.

6) Párviadalra hivta-ki egy katonatiszt M. orvost. Ez fegyverhez nem értvén receptjeit hozta-el a' csatahelyre, 's az ellenfélnek megszűnt minden kedve a' párviadalhoz. Frankenburg Adolf.

Az elveszett kesztyű. A' Philadelphiában megjelenő „napi értesítőbe“ nem régiben valamely ur következőt iktattatott: „Én egy igen szép asszonyi kesztyűt találtam. Ha a' dáma, ki azt elveszté, olly szép, mint Hamupüőke, ugy ismét visszakaphatja kesztyűjét, 's felül reá a' megtalálónak kezét is. A' kesztyű előlegesen ezen ujság hivatalában latható — de csak látható.“ — Nehány nap mulva az említett „értesítő“ illy választ közlött: „Miután a' kesztyű egy harmadik személy által megtekintetett, azt nyilatkoztatja-ki a' leány, ki azt elveszté, hogy ő magát igen rútnak találván semmi férjfiira számot nem tart, 's e' szerint egyik feltételt se teljesithetvén, inkább a' kesztyű pártját is oda küldi az elveszethez azon ur megnyugtatóására, ki az idegen jószágot, ugy látszik, magánál tartani szereti.“ — A' közelebbi számokban az ifjú ember neve aláírásával kötelezé magát, hogy 100 aranyat a' szegények pénztárába fizet, ha neki valaki azon leánynak nevét megmondaná. — A' felelet ez lett: „Én nem vagyok olly gazdag, hogy a' szegényeknek 100 aranyat adhassak tulajdonomból, de mivel alkalman van azokat nekik most megszerezni, kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy a' kesztyű az én Mari leányomé volt. Bindner Ferencz s. k.“ Az ifjú ember a' 100 aranyat csakugyan lefizette, 's hiszik-e szép olvasóném, hogy a' dologból házasság lett? No, hiszen ezt szabad hozzá gondolni minden olvasónak.

A' Siam-iaknál szokott büntetések. A' katona, ki zászlójától elszökik, felette kemény büntetés alá esik, 's rendszerint egész nemzetségének kell a' vétkes bünéért lakolni. A' büntetés, melly illy egy szerencsétlenre kiméretik, néha valóban pogány és embertelen. Néha hasát valamely nagy késsel felhasítják, máskor nyakig beássák a' forró homokba, 's füleibe olvasztott önt öntenek. A' vétkesnek torkába kokos-diót erőszakkal tömni, szinte szokott büntetés nálók. Ez egykor egyik siam-i követtel is megtörtént, ki francia országból hazajövé az bátorkodék állítani, hogy Parisban némely istállók szebbek az ő fejedelme szobájánál. Istenkáromlók vas kalitkában elevenen süttetnek meg.

Mulattató. 1) Fájós jobb szeme miatt sokat szenvedő bő ember hírét hallván ama dicsért sz. gothardi hasonszenvű gyógyásznak, a' meggyógyulás vágya őt is ösztönzé ennek felkeresésére, ki neki az adott gyógyszereken kívül többek közt azt is meghagyá, hogy ne bur-

nótozzon, 's bort ne igyék. De a' beteg már néhány nap mulva meg-
 unván a' vizivást ismét visszatért előbbi életmódjához, de azon külön-
 séggel, hogy most csak szája bal szegletén tölté-be a' szeszes italokat,
 és a' burnótot orra bal lyukán szivta-fel gondolván, hogy így az orvos
 meghagyásának eleget tesz, 's az így használt szerek jobb szemére által
 nem hathatnak.

Bükről.

2) Több tekintetből megegyezem egy híres íróval, ki vitatá: hogy
 a' tudósoknak jobb holtig nőtelen maradni: ellenben az orvosokat e'
 törvénytől felmenté mondván, hogy az orvosok a' statusnak legalább
 részint kötelesek kipótolni gyermekeik által azon kárt, melyet hi-
 vataljok teljesítésével okoznak.

G. J.

J E L E S M O N D Á S.

S e g i t s é g. E g y e t é r t é s.

Bár kicsiny legyen magában

A' segítség: hathatós

És erős, ha egygyetértés

A' felek között vagyon.

Virág.

Állhatatosság. Az eltökélett akarat, 's kivált az állhatatos-
 ság, ezen legritkább erény, mindent lehetővé tesz, minden czélt elér,
 minden akadályon diadalmaskodik. Az állandó erős akarat a' tenger
 szélvészeli között uj világot keres-fel; a' hegyekre folyásokat visz;
 megvasalt utakon hordja a' haza feleslegét tengerek öblébe, 's a' Ta-
 mesis mély feneke alatt készít száraz bátorságos átmenőt. De az irigy-
 ség még kevesebbé komorítsa tekintetünket, hanem felderült homlokkal,
 nemes és mennyei vetélkedés tisztán lobogó lángjával lépünk a' pályára.

Gf. Széchenyi I.

Szerelem, te hatalmas rugó erő a' mindenségben! te visszasugár-
 zása egy szebb 's jobb élet boldog hajnalának! te jóltevő tünemény él-
 tünkön! Micsoda ez nélküled egyéb halottak közötti bolyongásnál; mi-
 csoda létünk egyéb egy gyáva testalkotványnak szorongató gondosság-
 gal ápolgatásánál, hogy sirunkat késleltessük? — De eltűnsz korán,
 mint minden öröm!

Fáy.

Gnomák. Szépség, kellem, ész — vágyat gerjesztnek csak: tisz-
 telést, becslést csak erény szerezhethet.

Z. Leopoldina.

Csak az által éri-el a' polgári társaság valódi czélját, ha a' pol-
 gárok a' felsőségek, ez pedig a' törvénynek engedelmeskedik.

Solon után S. Karolina.

Gyakorta pirulnánk-el legszebb tetteink miatt, ha a' világ tudná
 azoknak indító okait.

Roche foucauld.

K é r d ő r e j t v é n y.

- 1) Melly velőtlen fejek mulhatlanul szükségesek a' világon?
- 2) Mellyik hordóba nem lehet bort önteni?
- 3) Mért mozgatja farkát a' kutya?
- 4) Mellyik oldalára dül a' róka, ha agyon lövik?

Előbbi rejtvény: Borbála.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.